

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — номер двадесет и четири

Jeff Pippenger

2026-01-06

Число двадесет и четири

Завършихме предишната си статия, като засегнахме трите паралелни линии на пророческо свидетелство, представени от глави единадесета до двадесет и втора в Битие, първата книга на Стария завет, Матей — първата книга на Новия завет, и Откровение — последната книга както на Новия завет, така и на Библията. Линията на Битие посочва завета с Аврам; линията на Матей посочва завета с християнската църква, като Петър е символът на началото и края на съвременния духовен Израил. Средните стихове и в двете линии посочват Божия печат: при Аврам това беше „обрязването“, а при Петър — промяната на името му. Централният стих от линията в Откровение е глава седемнадесета, стих дванадесети.

И десетте рога, които видях, са десет царе, които още не са приели царство; но получават власт като царе за един час с звяра. Откровение 17:12.

Битие и Матей посочват брака на Божествеността с човечеството, а Откровение посочва брака на звяра и змея при неделния закон. И трите линии сочат към неделния закон, при който едната класа проявява белега на звяра, а другата — печата на Бога. Фалшификатът на звяра и змея в дванадесети стих е омега-споменаването на кулата на Нимрод в Битие единадесета глава. Там фалшивата заветна религия среща своя съд, а в Откровение седемнадесета блудницата — която е Вавилон великият — бива съдена. Нимрод е алфата спрямо омегата на Ватикана, и поради тази причина папството е Вавилон великият, омегата спрямо Вавилонската кула на Нимрод, алфата.

Заслужава да се отбележи, че в тези три средни стиха свидетелството, съдържащо се във всяка средна точка на линията, всъщност обхваща три стиха.

Това е Моят завет, който ще пазите между Мене и вас и твоето потомство след тебе: всеки мъжки пол между вас да бъде обрязван. И ще обрязвате плътта на кракожието си; и това ще бъде знак на завета между Мене и вас. И всеки мъжки пол между вас, който е на осем дни, да бъде обрязван през поколенията ви — роденият в дома, или купеният с пари от някой чужденец, който не е от твоето потомство. Битие 17:10–12.

А Иисус в отговор му рече: Блажен си ти, Симоне, сине Ионин; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на

небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:17–19.

И звярът, който беше и го няма, и той е осмият, и е от седмината, и отива в погибел. А десетте рога, които видя, са десет царе, които още не са получили царство; но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са на едно мнение и ще дадат силата и властта си на звяра. Откровение 17:11–13.

Историята за фалшивия завет, представен чрез тухлите и хоросана на Нимрод, и за неговата фалшива система на църква и държава, представена чрез кулата и града, е образ на фалшивата система на образа на звяра, представена в омегата на историята на Нимрод. Три линии, с три централни точки от по три стиха, всички свидетелстват за завета на живота и завета на смъртта. Сто четиридесет и четирите хиляди са истинският осми, който е от седемте, а папството е просто фалшификатът. Класата на Нимрод има единство на ума при своя брак, като фалшификат на сто четиридесет и четирите хиляди, които са обединени с ума на Христос. Фалшивият звяр „беше, и не е“, е фалшификат на Христос, Който беше, и е, и има да дойде. В осми стих е изразено пълното проявление на фалшификата, представен от папството.

Звярът, когото видя, беше и го няма; и ще възлезе от бездната и ще отиде в погибел; и онези, които живеят на земята, ще се почудят, чиито имена не са били записани в книгата на живота от създанието на света, когато видят звяра, който беше и го няма, и пак е. Откровение 17:8.

Исус е Този, Който беше, и е, и още предстои да дойде, а папството, осмият, който е от седемте, е звярът, който „беше, и го няма, и пак е“. „Един час“, който бракът на змея и звяра представлява, изобразява историята от неделния закон, когато стотите хиляди, представени от Петър и Аврам, се възнасят към небето като знаме, именно в същото време, когато папството се възнася.

Ние се стремим да разгледаме книгата на Йоил от гледната точка, че Петър на Петдесетница определи своята петдесатна вест като изпълнение на Йоил. В трите заветни линии от по дванадесет глави всяка средните три стиха на всяка линия разглеждат една и съща история, и в тази история Петър е представен като намиращ се с Исус в Кесария Филипова, която е Паниум, към чието преживяване светът сега е на прага да пристъпи. В Паниум Петър е също и в Ерусалим при петдесатното изливане. Трите линии от по дванадесет глави се събират в Паниум и Петдесетница, когато Божият печат се полага върху Христовата невеста, а белегът на звяра се полага върху невестата на Сатана. Книгата на Йоил посочва призива за събуждане в притчата за десетте девизи, когато лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден се пробужда за факта, че е изгубена.

Книгата на Йоил е поставена в контекста на четири поколения.

Словото Господне, което дойде към Йоил, сина на Фатуил.

Чуйте това, вие старци, и внимайте, всички жители на земята.

Случвало ли се е това във вашите дни, или дори в дните на бащите ви? Разкажете за него на децата си, и нека децата ви разкажат на своите деца, а техните деца — на друго поколение. Онова, което палмеровият червей е оставил, скакалецът е излязъл; и онова, което скакалецът е оставил, хрущялникът е излязъл; и онова, което хрущялникът е оставил, гъсеницата е излязла. Йоил 1:1–4.

„Старците“ са водачите на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а запечатването се извършва по време на изливането на Светия Дух. „Старците“ са представени от Езекил като „старейшините“.

И рече ми: Сине човешки, видя ли какво вършат старейшините на Израилевия дом в тъмнината, всеки в стаите на своите идоли? Защото казват: Господ не ни вижда; Господ е оставил земята. Езекиил 8:12.

Вдъхновението ясно свидетелства, че запечатването в девета глава на Езекиил е същото запечатване като в седма глава на Откровение. Ясно е също, че „старейшините“ от четирите нарастващи мерзости в осма глава са представени чрез числото 25. Двадесет и пет „старейшини“, които е трябвало да бъдат пазители на Божието стадо, са мъжете, покланящи се на слънцето. Те са първите, които ще бъдат съдени. В контекста на светилището, от което те се отвръщат, те представляват два реда по дванадесет свещеници и първосвещеника. При неделния закон те се покланят на слънцето и приемат белега на звяра, като заявяват съгласието си с змея, звяра и лъжепророка. Тези 25 бяха предобразени от 250-те в бунта на Корей, Датан и Авирон, които представляват тройния съюз, към който се присъединяват 250-те мъже, принасящи кадило. Тримата главни водачи на отстъплението загинаха, когато земята отвори устата си и ги погълна.

И Моисей каза: По това ще познаете, че Господ ме е пратил да извърша всички тези дела; защото не съм ги извършил по свой ум. Ако тези мъже умрат с общата смърт на всички човеци, или ако ги постигне участието на всички човеци, тогава Господ не ме е пратил. Но ако Господ стори нещо ново, и земята отвори устата си и ги погълне заедно с всичко, що им принадлежи, и те слязат живи в ямата, тогава ще разберете, че тези мъже са раздразнили Господа.

И стана, когато той свърши да изговаря всички тези думи, че земята под тях се разцепи; и земята отвори устата си и ги погълна, и къщите им, и всички мъже, които принадлежаха на Корей, и целия им имот. Те и всичко, което им принадлежеше, слязоха живи в ямата; и земята се затвори над тях, и те погинаха отсрещ събранието.

И целият Израил, който беше около тях, побягна от вика им, защото казаха: Да не би и нас да погълне земята. И излезе огън от Господа и пояде двеста и петдесетте мъже, които принасяха тамян. Числа 16:28–35.

Бунтът от 1888 година бе предобразен чрез бунта на Корей, Датан, Авирон и двестата и петдесетте мъже, които принесоха кадило. Тези двеста и петдесет мъже бяха образували съюз с троен съюз, който достига до неделния закон, когато Съединените щати, земният

звяр, отваря устата си и проговаря като змей. В този момент късният дъжд се излива без мярка, точно както двестате и петдесет мъже, които принесоха кадило, бяха унищожени от огън, слизащ от небето. Двестате и петдесет мъже представляват една лъжлива религиозна система, която бива унищожена по време на изливането на късния дъжд при неделния закон. Земята, която се разтвори под Корей и неговите съучастници, е земетресението от Откровение 11, което обозначава как Съединените щати отварят устата си и проговарят като змей. Когато огънят слезе от небето върху двестате и петдесетте, това предобразяваше огъня на Илия на планината Кармил, когато онези лъжепророци бяха избити. Огънят на Илия на планината Кармил съответства на неделния закон, така че огънят върху двестате и петдесетте мъже е огънят на неделния закон на късния дъжд.

Откъсът в Числа, който разглежда бунта на Корей, е пророчески съотнесен към бунта срещу вестта за Обетованата земя, представена от Исус Навин и Халев. Този бунт представлява библейския „ден на изкушението“. Откъсът за бунта на Корей казва: „ще разберете, че тия човеци разгневиха Господа“.

Мъдрите разбират, и мъдрите трябва да разберат, че историята за бунта на Корей трябва да бъде положена върху бунта против вестта на Исус Навин за Обетованата земя. Този бунт се състоя в Кадис, и както Кадис, така и бунтът на Корей представляват бунта на адвентизма от седмия ден при неделния закон. Корей и двестате и петдесетте мъже, които принесоха тамян, предобразяваха двадесет и петимата мъже, покланящи се на слънцето в Езекиил 8. Старейшините в Езекиил осма глава представляват четвъртата от четири нарастващи мерзости, които се извършват в Ерусалим, символа на Божията църква.

Първата мерзост е образът на ревността, втората са скритите покои, третата е плачът за Тамуз, а след това двадесет и петимата мъже се покланят на слънцето. След това девета глава посочва онези, които въздишат и плачат за мерзостите, представени в осма глава. Онези, които въздишат и плачат, биват запечатани от ангела, който възлиза от изток. Ангелът е вестител и представлява вест.

Вестта за запечатването от изток е вестта на източния вятър, която е вестта на исляма. Щом сто четиридесет и четирите хиляди бъдат запечатани, ангелите погубители започват своето дело именно там, където външната пророческа линия учи, че „националното отстъпление е последвано от национално разорение“. Преди съдът да бъде извършен над онези, които са представени чрез Корей, бунтовниците са изведени извън Йерусалим. Нечестивите са отстранени от Йерусалим, защото не праведните бягат от Йерусалим.

Освен това духът ме подигна и ме доведе при източната порта на дома Господен, която гледа към изток; и ето, при входа на портата двадесет и пет мъже; между тях видях Язания, сина Азуров, и Фалтия, сина Ванесев, първенци на народа.

Тогава ми каза: Сине човешки, това са мъжете, които кроят беззаконие и дават нечестив съвет в този град; които казват: Не е близо; нека строим къщи; този град е котелът, а ние сме месото.

Затова пророкувай против тях, пророкувай, сине човешки. И Духът Господен падна върху мене и ми каза: Говори; Така казва Господ;

Тъй казахте вие, доме Израилев; защото Аз зная мислите, които възлизат в ума ви, всяка една от тях. Вие умножихте убитите си в този град и напълнихте улиците му с убити. Затова тъй казва Господ Иеова: Вашите убити, които положихте всред него, те са месото, а този град е котелът; но вас Аз ще изведа изсред него. От меч се уплашихте; и Аз ще докарам меч върху вас, казва Господ Иеова. И ще ви изведа изсред него, и ще ви предам в ръцете на чужденци, и ще извърша съдби сред вас. От меч ще паднете; на пределите на Израил ще ви съдя; и ще познаете, че Аз съм Господ. Този град няма да бъде вашият котел, нито вие ще бъдете месото всред него; на пределите на Израил ще ви съдя. И ще познаете, че Аз съм Господ; защото не сте ходили в повеленията Ми, нито сте изпълнявали съдите Ми, а сте постъпвали според обичаите на езичниците, които са около вас.

И стана, когато пророкувах, че Фелатия, синът на Ваная, умря. Тогава паднах ничком и извиках със силен глас, и казах: Ах, Господи Боже! Нима ще довършиш докрай остатъка на Израил? Езекиил 11:1–13.

Йерусалим се очиства при неделния закон, когато житото се отделя от плевелите. Мъжете, представени чрез 25-те, или 250-те на Корей, биват изведени навън, до „предела“ на Йерусалим, за да умрат. 25 е числото на свещениците, които служеха в продължение на една седмица, а когато е символизирано чрез десетократното число 250, то представя световната църква, защото десет е символ на световност. Воюващата църква се определя като църквата, съставена от жито и плевели, а тържествуващата църква представлява църквата, която е само жито.

„Нима Бог няма жива църква? Той има църква, но тя е воюващата църква, а не тържествуващата църква. Съжаляваме, че има несвършени членове, че има плевели сред житото. Исус каза: „Небесното царство прилича на човек, който посе добро семе на нивата си; но когато човеците спяха, дойде неприятелят му и посе плевели между житото, и си отиде.... Тогава слугите на стопанина дойдоха и му казаха: Господарю, не посея ли ти добро семе на нивата си? Отгдето тогава има плевели? А той им рече: Неприятел е сторил това. Слугите пък му казаха: Искаш ли тогава да идем и да ги съберем? Но той каза: Не, да не би, когато събирате плевелите, да изкорените с тях и житото. Оставете и двете да растат заедно до жетвата; а във време на жетвата ще кажа на жетварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове, за да ги изгорите; а житото съберете в житницата ми.”

„В притчата за житото и плевелите виждаме причината, поради която плевелите не биваше да бъдат изскубвани: за да не би житото да бъде изкоренено заедно с плевелите. Човешкото мнение и преценка биха допуснали тежки грешки. Но вместо да бъде допусната грешка и дори само едно-единствено стръкче жито да бъде изкоренено, Господарят казва: „Оставете да растат и двете заедно до жетвата“; тогава ангелите ще съберат плевелите, които са определени за погибел. Макар в нашите църкви, които изповядват, че вярват в напредналата истина, да има хора погрешни и заблуждаващи се,

като плевели сред житото, Бог е дълготърпелив и търпелив. Той изобличава и предупреждава заблуждаващите се, но не погубва онези, които бавно усвояват урока, на който Той би желал да ги научи; Той не изскубва плевелите измежду житото. Плевели и жито трябва да растат заедно до жетвата; когато житото достигне пълния си растеж и развитие, поради характера си, когато узрее, то ще бъде напълно различено от плевелите.“

„Христовата църква на земята ще бъде несъвършена, но Бог не унищожава Своята църква поради нейното несъвършенство. Имало е и ще има такива, които са изпълнени с ревност не по знание, които биха очистили църквата и биха изкоренили плевелите отсрещ житото. Но Христос е дал особена светлина относно това как да се постъпва с онези, които съгрешават, и с онези, които са необърнати в църквата. Членовете на църквата не бива да предприемат никакви пристъпни, ревностни, прибързани действия за отсичане на онези, които могат да сметнат за недостатъчни по характер. Сред житото ще се появяват плевели; но ако плевелите бъдат изплевени не по определения от Бога начин, това би причинило повече вреда, отколкото ако бъдат оставени. Докато Господ въвежда в църквата онези, които са истински обърнати, Сатана в същото време въвежда в нейното общение личности, които не са обърнати. Докато Христос сее доброто семе, Сатана сее плевелите. Две противоположни влияния непрестанно се упражняват върху членовете на църквата. Едното влияние действа за очистването на църквата, а другото — за покваряването на Божия народ.“ Свидетелства към проповедниците, 45, 46.

Нечестивите са изведени вън от Ерусалим, за да бъдат унищожени. Те са премахнати във времето на жетвата, което е и времето, когато житото е узряло, защото именно тогава житото се събира като възношение от първия плод — движим принос — от двата петдесетни хляба за движим принос. Жътвата на първия плод от житото е определена тема на библейското пророчество. Отделянето на житото и плевелите разглежда именно тази тема, и много от Христовите притчи посочват този твърде значим пророчески ориентир.

„Опново, тези притчи учат, че след съда не предстои никакво време на благодат. Когато делото на Евангелието бъде завършено, незабавно следва разделянето между добрите и злите, и участва на всяка група е завинаги определена.“ Притчи Христови, 123.

Приношението от жито са сто четиридесет и четирите хиляди, а третият ангел отделя житото от плевелите.

„Тогава видях третия ангел. Моят придружаващ ангел каза: „Страшно е словото му, ужасна е мисията му. Той е ангелът, който трябва да отдели житото от плевелите и да запечата или върже житото за небесната житница.“ Тези неща трябва да ангажират целия ум, цялото внимание. Опново ми бе показана необходимостта онези, които вярват, че получаваме последната вест на милост, да бъдат отделени от онези, които всекидневно приемат или попиват нова заблуда. Видях, че нито млади, нито стари не трябва да посещават събранията на онези, които са в заблуда и тъмнина. Ангелът каза: „Нека умът престане да се занимава с неща, от които няма полза.““ Manuscript Releases, том 5, 425.

Третият ангел запечатва житото и също така отделя житото от плевелите. Третият ангел представлява неделния закон, при който 25-те мъже, представляващи ръководството на Лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден, биват изведени извън Ерусалим и съдени. В този момент воюващата църква се преобразява в тържествуващата църква.

„Делото скоро ще приключи. Членовете на воюващата църква, които са се доказали верни, ще станат тържествуващата църква. Като правя преглед на нашата минала история, след като съм преминала през всяка стъпка на напредъка до сегашното ни положение, мога да кажа: Слава Богу! Когато виждам какво е извършил Бог, изпълнена съм с удивление и с доверие в Христос като Водач. Нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Пророческата тема за отделянето на плевелите от житото е една от главните теми на библейското пророчество. Христос, очистиращ храма, е илюстрация на това дело, а неговата кулминация настъпва при неделния закон, защото виждаме, че онези, които трябваше да бъдат съдени, бяха отведени до пределите на Ерусалим, за да умрат.

„Когато Исус започна Своето обществено служене, Той очисти храма от неговото кощунствено осквернение. Сред последните действия на Неговото служене беше второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). А в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

Църквата от жито и плевели съществува до кризата на неделния закон, когато плевелите се отстраняват не чрез човешка сила, а чрез третия ангел — който представлява неделния закон, но също и вестта на късния дъжд, която тогава набъбва в силен вик. Плевелите са елемент от пророческото свидетелство, както и житото. Божието провидение достига до неделния закон и третият ангел очиства храма втори път. Той го очисти на 22 октомври 1844 г., а второто очистване на храма е неделният закон.

Външните елементи на историята, които водят до неделния закон, са съществен елемент от свидетелството на тържествуващата църква, както и плевелите, житото и връзването на двете класи. Заключениените вести на Откровение са вестите на трите ангела и те отделят и свързват двете класи, но е важно да се види, че Сестра Уайт посочва, че тези „заключителни вести“ „узряват жетвата“. Заключениената вест, която узрява жетвата, е късният дъжд, и той е огънят, който връзва 250-те мъже „като снопи за огньовете на погибелта“.

„На Йоан бяха открити сцени с дълбок и вълнуващ интерес относно преживяването на църквата. Той видя положението, опасностите, борбите и окончателното избавление на Божия народ. Той записва заключениените вести, които трябва да доведат до узряване жетвата на земята — или като снопи за небесната житница, или като вързопи за огъня на

унищожението. Нему бяха разкрити предмети от огромна важност, особено за последната църква, така че онези, които трябваше да се обърнат от заблуда към истина, да бъдат наставени относно опасностите и борбите, които са пред тях. Никой не е нужно да бъде в тъмнина относно това, което идва върху земята.“ Великата борба, с. 341.

Неговото очистване на храма е също така онагледено чрез делото на човека с четката за прах, когото Йоан Кръстител представи като Онзи, Който следваше неговото служение. Той е Този, Който измита боклука в съня на Милър.

„Господ е на път да разкрие разликата между праведните и нечестивите; защото Неговата „лопата е в ръката Му, и Той основно ще очисти хармана Си, и ще събере житото Си в житницата Си; а плявата ще изгори с неугасим огън.““ Review and Herald, 8 ноември 1892 г.

Сестра Уайт се позовава на Исаия, когато посочва, че през 1849 година Господ бе прострял ръката Си втори път, за да събере остатъка от Своя народ; и Исаия и сестра Уайт посочват последното събиране на сто четиридесет и четирите хиляди. Процесът на събиране включва разпръсването и събирането, представени като първото разочарование, което води до събирането в края на време на забавяне. Всеки от тези елементи от запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е отделна тема на библейското пророчество. Външната история, която Господ употребява като Свое средство, за да доведе греха до неговия завършек, е представена в Данииел 11:11; а последното събиране се намира в Исаия 11:11; а края на времето на забавяне се намира в Откровение 11:11; а отделянето на житото и плевелите при неделния закон се намира в Езекиил 11:11:

Този град няма да ви бъде котел, нито вие ще бъдете месото в средата му; но Аз ще ви съдя при пределите на Израил. Езекиил 11:11.

В книгата на Йоил „новото вино“ е отсечено от древните старейци, които трябваше да бъдат пазители на светилището. Вестта на Среднощния вик е новото вино на Йоил, а огънят, който слиза при неделния закон, е бил предобразен от петдесатния огън. Този огън представлява вест, която е новото вино, но също така е и вестта, която погубва 250-те мъже, които принесоха тамян. Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден завършва при неделния закон, защото тогава огънят се излива без мярка и погубва 250-те мъже, които принесоха тамян; следователно той погубва и тяхната система на богослужение.

Ако Църквата на адвентистите от седмия ден бъде вярна при неделния закон, силата и могъществото на правителството на Съединените щати ще я закрийт. Ако бъде невярна, тя просто ще промени името си на Църква на адвентистите от първия ден или на някакво друго близко подобие. Праведна или несправедна, Църквата на адвентистите от седмия ден не преминава отвъд неделния закон. Пророческото свидетелство установява, че адвентизмът е отхвърлил вестта за старите пътеки на 11 септември, и тези стари пътеки водят към затворената врата при неделния закон. Двадесет и петимата мъже бяха представени в пасажа на Езекиил чрез „Язания, син на Азур, и Фалтия, син на Ваная, князе на народа.“

Техните имена изповядват характеристиките на Божия народ, но това е само изповядване. Язания означава „Бог чува“, и той е син на Азур, което означава „да помага и да закриля“. Сестра Уайт казва, че двадесет и петте мъже трябваше да бъдат пазителите, както е представено от „Азур“. Неговият син изповядва, че „чува“ Бога, но принадлежи към онази класа, за която, като гледат, не виждат, и като слушат, не чуват. Фелатия означава „избавен от Бога“, а неговият баща „Ваная“ означава „Бог е съградил“. Когато Езекиил завърши своята предупредителна вест, Фелатия умря.

Този град няма да ви бъде котел, нито вие ще бъдете месото в средата му; но Аз ще ви съдя при пределите на Израил. И ще познаете, че Аз съм Господ; защото не сте ходили в Моите повеления, нито сте изпълнявали Моите съдби, а сте постъпвали според обичаите на езичниците, които са около вас. И стана, когато пророкувах, че Фелатия, синът на Ваная, умря. Тогава паднах ничком и извиках с висок глас, и рекох: Ах, Господи Боже! ще направиш ли пълен край на остатъка на Израил? Езекиил 11:11–13.

Фелатия умря при силния вик на Езекиил. Житото умря на улицата на 18 юли 2020 г. в изпълнение на Откровение 11. Житото са Моисей и Илия, първият автор на Божието Слово, а обещанието за идването на Илия е последното изявление в Стария завет. Алфа и Омега са убити на улицата на Содом и Египет, но са възкресени през 2024 г., както е представено в Откровение 11:11. Докато бяха мъртви, Содом и Египет се радваха. Езекиил поставя смъртта на Фелатия във времето на остатъка, когато казва: „Ах, Господи Боже! Нима ще направиш съвършен край на израилевия остатък?“ Содом е Църквата на адвентистите от седмия ден във времето на остатъка, според Исаия.

Слушайте, о небеса, и внимавай, о земьо, защото Господ е говорил: Отхраних и възпитах чада, а те се разбунтуваха против Мене. Волът познава стопанина си и оселът — яслите на господаря си; но Израил не познава, Моият народ не разбира.

Ах, грешен народе, люде, натоварени с беззаконие, семе на злодейци, чеда, които развъртават! Те оставиха Господа, разгневиха Светия Израилев, отстъпиха назад. Защо да бъдете поразявани още? Ще се бунтувате все повече и повече; цялата глава е болна и цялото сърце — изнемошляло. От стъпалото на ногата дори до главата няма в него нищо здраво, а само рани, иини и гнойни язви; те не са изцедени, нито превързани, нито омекчени с масло. Земята ви е запустяла, градовете ви са изгорени с огън; нивите ви чужденци ги изяждат пред очите ви, и тя е запустяла, като опустошена от чужденци. И дъщерята Сионова е останала като колиба в лозе, като шатра в градина с краставици, като обсаден град.

Ако Господ на Силите не ни бе оставил съвсем малък остатък, ние щяхме да станем като Содом, щяхме да заприличаме на Гомора. Чуйте словото Господне, вие, содомски управници; внимавайте към закона на нашия Бог, вие, гоморски народе. Исаия 1:2–10.

Моисей и Илия са убити в Содом и Египет по време на периода на остатъка. Египет е символ на покварено държавничество, а Содом — на покварено църковничество. Фелатия, синът на Ваная, умира при неделния закон, който Исаия съотнася с библейския ден на раздразнението, който е или 1863 г., или неделният закон. Фелатия, синът на Ваная,

представлява фалшификат на онези, които действително чуват Божието Слово. Във времето на остатъка онези, които са представени от Моисей и Илия, са убити и след това възкресени. Това възкресение започна с глас в пустинята през юли 2023 г. От 2024 г. насам е в ход окончателното отделяне на житото от плевелите.

При неделния закон Църквата на адвентистите от седмия ден ще узнае, че е изгубена.

Този град няма да бъде вашият котел, нито вие ще бъдете месото всред него; но Аз ще ви съдя на пределите на Израил. И ще познаете, че Аз съм Господ; защото не сте ходили в повеленията Ми, нито сте изпълнявали съдовете Ми, а сте постъпвали според обичаите на езичниците, които са около вас. И стана така, когато пророкувах, че Фелатия, синът на Ванея, умря. Езекиил 11:11–13.

Смъртта на Фалтия, чието име означава „избавен от Бога“, означава в този контекст предаден на смърт, в същия момент, когато работниците на единадесетия час са избавени от ръката на северния цар в четиридесет и първи стих на Даниил единадесета глава. Фалтия е предаден в ръката на северния цар при неделния закон. Фалтия, синът на Ванаия, означаващ „онова, което Бог е съградил“. Точно в момента, когато Бог отново е съградил храм, за да го издигне като тържествуващата църква при неделния закон, онези, които са представени от Фалтия, са предадени на смърт; защото вместо да участват в делото по възстановяването на старите запустели места, те си изграждаха гробницата на Товия. Фалтия представя главата до петите от Исаия — тяло, напълно обременено с грях. Това тяло е Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден в края на четири поколения на прогресивен бунт, който Исаия изразява като ескалиращ бунт, когато казва: „отстъпвате все повече и повече“. В последния изпитателен процес, започнал през 2024 г., житото е мъртво за три дни и половина, а след това възкръсва, в който момент те ще познаят, че Господ е Бог.

Затова пророкувай и им кажи: Така казва Господ Бог: Ето, люде Мои, Аз ще отворя гробовете ви и ще ви изведа от гробовете ви, и ще ви въведа в Израилевата земя. И ще познаете, че Аз съм Господ, когато отворя гробовете ви, люде Мои, и ви изведа от гробовете ви. И ще вложи Духа Си във вас, и ще оживеете, и ще ви заселя във вашата земя; тогава ще познаете, че Аз, Господ, изговорих това и го извърших, казва Господ. Езекиил 37:12–14.

Подправеното свещенство, представено от числото 25 при неделния закон, тогава ще познае, че Господ е Бог. Житото знае, че Господ е Бог, през 2024 г., а плевелите се пробуждат за това познание при неделния закон, когато вече е твърде късно. Периодът започва с гроб и възкресение и завършва с гроб и без възкресение. Житото в началото познава Бога, когато Той изпълнява възкресението от Откровение единадесета глава, а плевелите узнават при земетресението на неделния закон от същата глава. Между тези две бележити точки изпитателният процес на късния дъжд довежда и двете категории до зрялост за жетвата.

Вестта на Йоил е песента на лозето, но първият въпрос, който тя повдига, е дали хората могат да разпознаят последните дни по предишните дни. „Старите мъже“ в Йоил не можеха

да сторят това, защото, когато призивът за пробуждане настъпва в полунощ, те биват отсечени — избълвани от устата на Господа, точно там, където земният звяр отваря устата си, за да говори; където проговори и Валаамовата ослица, и където проговори бащата на Йоан Кръстител.

Съдът над „старите древни мъже“ се основава върху въпроса дали това се е случвало в дните на вашите бащи? Откъсът започва с думите: „Чуйте това.“ След това представя двама свидетели — единият от четири поколения човеци, а другият от четири вида насекоми. После те биват събудени при Среднощния вик, само за да открият, че са подминати като Божий избран заветен народ. Те не са подминати, защото не са имали вино; те са подминати, защото имат погрешното вино. В притчата за десетте девици новото вино на Йоил е масло.

Тяхното спасение е поставено в зависимост от това дали приемат „новото вино“ на вестта на късния дъжд. „Старите и древните мъже“ също са представени от Исаия като „пияниците на Ефрем“, а Ефрем не е представен сред запечатаните в Откровение седма глава. Той е заменен от своя брат Манасия. Трудно е да се намери по-нечестив цар от Манасия, но той заменя пияниците на Ефрем.

„Онези, които не се чувстват наскърбени поради собствения си духовен упадък, нито скърбят за греховете на другите, ще бъдат оставени без Божия печат. Господ възлага поръчение на Своите вестители, мъжете с оръжия за избиване в ръцете си: „Вървете след него през града и поразявайте; окоото ви да не пощади, нито да имате жалост; избийте напълно старци и младежи, девици, и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — светилището на Господа — беше първата, която почувства удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не трябва да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишни дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да направи добро, нито ще направи зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом — греховете му. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които ще почувстват справедливото възмездие на оскърбения Бог. Мъже, девици и малки деца загиват всички заедно.“

„Мерзостите, заради които верните въздишаха и плачеха, бяха всичко онова, което можеше да се разпознае с ограничените човешки очи; но далеч по-страшните грехове — онези, които предизвикваха ревността на чистия и свят Бог — оставаха неразкрити. Великият Изследовател на сърцата знае всеки грях, извършен в тайна от вършителите на беззаконие. Тези хора започват да се чувстват сигурни в измамите си и поради Неговото дълготърпение казват, че Господ не вижда, а после постъпват така, сякаш Той е изоставил земята. Но Той ще изобличи тяхното лицемерие и ще открие пред другите

онези грехове, които те тъй старателно са криели.“

„Никакво превъзходство по ранг, достойнство или светска мъдрост, никакво положение в свещено служение няма да предпази хората от това да пожертват принципа, когато бъдат оставени на собствените си измамливи сърца. Онези, които са били считани за достойни и праведни, се оказват водачи на отстъплението и примери за безразличие и злоупотреба с Божиите милости. Техния нечестив път Той няма да търпи повече, и в гнева Си постъпва с тях без милост.“

„С нежелание Господ оттегля Своето присъствие от онези, които са били благословени с голяма светлина и които са почувствали силата на словото, когато са служили на други. Някога те бяха Негови верни служители, удостоени с Неговото присъствие и ръководство; но те се отклониха от Него и въведоха други в заблуда, и затова биват доведени под Божественото неблаговоление.“ Свидетелства, том 5, 211, 212.

Йоил говори на ръководството на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, когато посочва „старците“, но Йоил говори и на необучените, както Исаия нарича онези, които са противопоставени на учените. Йоил говори на древните мъже, които се кланят на слънцето в осма глава на Езекиил и които първи биват съдени в девета глава. Той се обръща и към миряните на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, когато казва: „Чуйте това, старци, и внимавайте, всички жители на земята.“

Двадесет и петте мъже в осма глава се намират при неделния закон, където се кланят на слънцето с гръб към светилището. Те са „десятьък“ от бунта на двестате и петдесет, които застанаха с Корей, Датан и Авирон. Двадесет и петте мъже са символ на бунта, който, според вдъхновението, бе повторен през 1888 година, и който предобразяваше бунта на ръководството на лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден при 11 септември, та чак до неделния закон. Те представляват „десятьък“ от бунт в същия този период, в който Исаия в шеста глава определя мъдрите като „десятьък“, който има същина в себе си.

Йоил е известното към адвентизма, че неговото изпитателно време е приключило, понеже е изпълнил чашата на своето изпитателно време с грях, а пълнотата е представена като болест от главата му до пръстите на краката му, което показва, че вестта на късния дъжд е била отсечена от устата му. Исаия описва същата действителност в двадесет и девета глава.

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: те са пияни, но не от вино; залитат, но не от спиртно питие. Защото Господ изля върху вас дух на дълбок сън и затвори очите ви; пророците и вашите началници, гледачите, покри. И видението за всичко стана за вас като думите на запечатана книга, която подават на учен човек, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се подава на човек, който не е учен, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен.

Затова Господ каза: Понеже този народ се приближава към Мен с устата си и Ме почита с устните си, а е отдалечил сърцето си далеч от Мен, и страхът му към Мен е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз пак ще извърша чудно дело сред този народ, наистина чудно дело и удивление; защото мъдростта на мъдреците му ще погине и разумът на

разумните му ще се скрие. Горко на онези, които дълбоко прикриват съвета си от Господа, и делата им са в тъмнина, и казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? О, вашето изопачаване на нещата! Нима грънчарската глина ще се счита като грънчаря? Защото ще каже ли изделието за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? Или изваяната вещ ще каже за онзи, който я е изваял: Той няма разум? Исая 29:9–16.

„Разумът“ на мъдрите се основава върху разпечатването на Божието пророческо Слово. Онези, които са били обучавани в покварените институции на адвентизма, не могат да четат книгата на пророчеството и обвиняват Бога, че няма разум. Когато пророчеството бъде разпечатано, те не могат да го разберат, затова обвиняват Бога, че именно Той няма разум, и така преобръщат нещата с главата надолу. Учените и неучените в адвентизма не могат да разберат пророчеството, което се разпечатва непосредствено преди края на благодатното време, а книгата на Йоил заповядва на „старците“ да слушат, но те са от онзи род, които, като слушат, не чуват, и, като гледат, не виждат.

Самото сърце на техния бунт е представено в неспособността им да признаят Христос като Първия и Последния. Това е контекстът на главата, в която се задава въпросът: „Било ли е това във вашите дни, или дори в дните на бащите ви?“

Имало ли е време в историята на вашите бащи, когато един народ се събужда при Среднощния вик, само за да открие, че е неразумни девизи? На „старците“ е заповядано да „се събудят“, както бе и на милеристите на лагерното събрание в Ексетър през 1844 г. Притчата за десетте девизи е притчата за опитността на адвентния народ, която се изпълни до самата буква в милеристката история и отново ще се изпълни до самата буква в последните дни. Неспособността на лаодикийския адвентизъм от седмия ден да разпознае, че основополагащата история на тяхната църква се повтаря в последните дни, подчертава пророческия принцип, който е ключът, отключващ пророческата вест. Това е не само библиейското правило, но и сърцевината на Откровението за характера на Исус Христос, което се разпечатва тъкмо преди да се затвори благодатното време.

Йоил пита: „Случвало ли се е това във вашите дни, или дори в дните на бащите ви?“ Или би могло да се попита: „В дните на бащите ви имаше ли изпитателен процес, който да отдели един новозаветен народ от един старозаветен народ?“ Имаше, и отделянето бе осъществено чрез пророческата вест, представена като масло в притчата. Изразът „Случвало ли се е това във вашите дни или в дните на бащите ви“ веднага посочва, че онова, което се е случило в дните на бащите им, е било пробуждане след четири поколения на нарастващо разрушение, както е представено чрез заповедта вестта да бъде разгласена през четири поколения и чрез четирите насекоми на нарастващото разрушение. Йоил е произнасянето на присъда над отстъпила и вероотстъпническа църква при Среднощния вик. Никоя църква в свещената история не е устоявала срещу по-голяма светлина от Църквата на адвентистите от седмия ден. Символът на този вид бунт срещу истината е представен чрез „Капернаум“.

Ще продължим в следващата статия.

„В Капернаум Исус пребиваваше в промеждутъците между Своите пътувания насам и натам и той стана известен като „Неговият собствен град“. Намираше се на бреговете на Галилейското езеро и близо до пределите на красивата Генисаретска равнина, ако не и действително върху нея.“ Копнежът на вековете, 252.

„Сред изповядващите се за Божии чеда колко малко търпение е било проявено, колко много горчиви думи са били изречени, колко много осъждане е било отправено срещу онези, които не са от нашата вяра. Мнозина са гледали на принадлежащите към други църкви като на големи грешници, когато Господ не гледа така на тях. Онези, които гледат така на членовете на други църкви, имат нужда да се смирят под мощната Божия ръка. Тези, които те осъждат, може да са имали само малко светлина, малко възможности и привилегии. Ако бяха имали светлината, която мнозина от членовете на нашите църкви са имали, те биха могли да напреднат с много по-голяма бързина и по-добре да представят вярата си пред света. За онези, които се хвалят със своята светлина, а въпреки това не ходят в нея, Христос казва: „Но казвам ви, че на Тир и Сидон ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на вас. И ти, Капернауме [адвентисти от седмия ден, които са имали голяма светлина], който си въздигнат до небето [по отношение на привилегиите], до ада ще бъдеш свален; защото, ако великите дела, които са били извършени в тебе, бяха извършени в Содом, той би останал до днес. Но казвам ви, че на содомската земя ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на тебе.“ В онова време Исус отговори и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си скрил това от мъдрите и разумните [в собствената им преценка] и си го открил на младенците.“

„И сега, понеже извършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, като ставах рано и говорех, но вие не послушахте; и Аз ви виках, но вие не отговорихте; затова ще сторя на този дом, който се нарича с Моето име, на който вие се упоавате, и на мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както сторих на Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото Ефремово потомство.“

„Господ е установил сред нас учреждения от голяма важност и те трябва да бъдат управлявани не така, както се управляват светските учреждения, а според Божия ред. Те трябва да бъдат управлявани с око, насочено единствено към Неговата слава, за да бъдат по всякакъв начин спасени загиващите души. Към Божия народ са дошли свидетелствата на Духа, и все пак мнозина не са взели под внимание изобличенията, предупрежденията и съветите.

„Чуйте сега това, о, неразумни люде и без разум; които имат очи, а не виждат; които имат уши, а не чуват: не ще ли се боите от Мене, казва Господ; не ще ли треперите пред лицето Ми, Аз, Който положих пясъка за предел на морето, чрез вечна наредба, тъй че то не може да го премине? И макар вълните му да се надигат, пак не могат да надвият; макар да бучат, пак не могат да го преминат. Но този народ има отстъпническо и бунтовно сърце; отстъпиха и си отидоха. И не казват в сърцето си: Нека сега се боим от Господа, нашия Бог, Който дава дъжд, и ранния, и късния, на времето му; Той запазва за нас определените седмици на жетвата. Вашите беззакония отвърнаха тия неща, и

греховете ви задържаха доброто от вас.... Те не отсъждат делото, делото на сирачето, а въпреки това благоденстват; и правото на сиромаша не отсъждат. Нима да не накажа за тия неща? казва Господ; няма ли душата Ми да отмъсти на такъв народ като този?“

„Ще бъде ли Господ принуден да каже: „Не се моли за този народ, нито издигай вик или молитва за тях, нито ходатайствай пред Мен; защото няма да те послушам“? „Затова дъждовете бяха задържани и не е имало късен дъжд.... Няма ли отсега нататък да викаш към Мен: Отче мой, Ти си водачът на младостта ми?““ Review and Herald, August 1, 1893.